

модерна смисъл). Баща му бил абаджия, съдружникъ съ другъ сливенецъ, нѣкой си Тодория, съ когото търгували „далечъ въ гръцката земя“. Майка му е отъ рода на *Жеко Дзурлевъ*, богатъ сливенски скотовъдецъ. Слѣдъ смъртъта на първия си мжжъ (малко прѣди 1830 г.) тя се оженва за Димитъръ Пехливановъ въ 1830 г., отъ дѣто и второто фамилно име на *Добри*.

Младиятъ *Добри* се учелъ най-първо при *Поликарпъ* въ Сливенъ, а слѣдъ това при извѣстния даскалъ *Кешиша*.

Прѣселението на сливенци въ 1830 г. го завлича съ дѣдо му по майка въ Влашко, дѣто се установява въ *Плоещъ*, следъ кратко прѣстояване въ Силистра и Браила.¹⁾ Тамъ, обаче, *Добри* не се задържа. Стоялъ е всичко 8 мѣсеца като кюркчия при съгражданина си *Пенчо*, и заминава за Букурещъ, отъ дѣто пъкъ, прѣзъ Гюргево, Русчукъ и Котелъ, се завръща въ Сливенъ. Тукъ става абаджия и слѣдъ 2 години се запжтва за Цариградъ да събира вересиитѣ на първия си баща. Съгражданинътъ му тамъ *Василъ Минчовичъ*, познавалъ добръ баща му, и праща *Добри* да се учи въ училището „*Джебали*“, по „алилодидактика“²⁾ Отъ тукъ се прѣмѣства въ патриаршеското училище, а отъ тамъ — въ прочутата *Куручешменска гимназия* (все въ Цариградъ). Тукъ се срѣщналъ съ съгражданина си *Сава Доброплодни*, съ *Раковски* и *Гавраилъ Кръстевичъ*.³⁾ Сближилъ се най-вече съ *Раковски*, съ когото вечеръ, прѣди да си лѣгнатъ, лафували все за „турското иго“. Тѣ станали много тѣсни приятели. Веднѣжъ *Раковски*, прѣслѣдваъ отъ турцитѣ по гръцки доносъ, защото *Добри* и *Раковски* постоянно се прѣпирали съ другаритѣ си гърци, билъ спасенъ отъ самия *Добри*. Послѣдниятъ наредилъ съ благодѣтеля си *Василъ Минчовичъ*, щото *Раковски* да се направи слуга на *Минчовичъ*, и когато ужъ прѣнася стока за гимията му, да се скрие въ нея и по тоя начинъ да замине за Влашко. Така и станало.

По едно врѣме въ Цариградъ се появява чума, каквато тамъ върлувала всѣки 2 — 3 години, но понеже, *Добри* „не искалъ да умира“, отива при съдружника на *Минчовичъ*, нѣкой си Димитъръ отъ Митилинъ, и взема отъ него пари за да иде въ „гръцката земя“. Тръгва той по море, но при

¹⁾ *Добри* отива въ Влашко безъ майка си, главно поради умразата си къмъ втория си баща, когото той „не искалъ да вижда“ и даже се канѣлъ да го убие. Тогава той е билъ едва 14 годишенъ.

²⁾ Дѣдо *Добри* говорѣше българския съ чуждъ акцентъ и даже намѣсти недостатъчно, защото по-голѣмата частъ отъ живота си бѣ прѣкаралъ далечъ отъ България — цѣли 61 години! (Отъ 1833 г. до 1835 въ гръцкото училище въ Цариградъ; отъ 1835 до 1846 г. въ Атина, а отъ 1846 г. до 1893 г. въ Римъ.).

³⁾ Тия подробности събрахме непосредствено отъ *Добровичъ*, когото оставихме въ 1902 г. въ Сливенъ на прѣклонна възраст.